

“La novel·la neix de l’escultura d’un noi amb dues llàgrimes plenes de peixos”

L'artista plàstic i escriptor Gabriele Picco (Brescia, 1974) ha visitat Barcelona per a presentar la traducció de la seva segona novel·la, *El que et cau dels ulls*, publicada per Columna.

—Quina va ser la primera idea de la novel·la, com es va preparar?

—El dibuix d’una figura humana que plora unes llàgrimes gegants, convertides en peixeres. A sota vaig posar-hi un títol, com faig sempre amb els meus dibuixos, *Les llàgrimes bessones*. El títol feia referència a la meua vida, perquè tinc una germana bessona, i les llàgrimes serien les dues bosses del nostre úter matern. També em feia pensar en les Torres Bessones de Nova York, que apareixen a la novel·la, situada a Nova York. Després vaig convertir-lo en una pintura a l’oli, perquè la idea era fer-ne una escultura, amb peixos de debò. L’obra es va exhibir a Milà i a París, el 2006.

—I és la que il·lustra la coberta?

—Sí, però sense el pedestal que la sostenia.

—Els crèdits de la solapa donen molta informació sobre les característiques tècniques de l’escultura, però no diuen ni el nom de l’escultor ni el de l’obra.

—A l’edició italiana, sí. L’obra es titula *Nuotatori di lacrime*.

—I es va vendre?

—La sèrie era de quatre peces i es van vendre totes.

—I per què vàreu passar de l’escultura a la redacció de la novel·la?

—Vaig veure que aquella idea no s’exhauria amb l’escultura, que tenia un potencial narratiu. Pensant en la peixera, vaig imaginar un personatge, que després va ser Ennio Bernini de la novel·la, que, fascinat per les llàgrimes de la gent, les fotografia, perquè pensa que pot captar-hi la vida de la gent.

—Però no heu volgut donar a Ennio Bernini més personalitat, més característiques, a banda de la seva ingenuïtat.

—D’acord. És com una planta que no ha crescut. No ha pogut alliberar-se del pes que l’oprimeix. Per això l’única possibilitat d’alliberar-se serà la de volar.

—Que ja anunciéu amb un dels dos epígrafs, el de Domenico Modugno, “Volare, oh, oh”.

Gabriele Picco, escriptor i artista. La seva segona novel·la l’ha traduïda Columna amb el títol *El que et cau dels ulls*.

—Sí. La darrera frase, la que indica que pot volar, va ser la primera frase que vaig escriure del llibre. La vaig pensar un dia que era a Barcelona, venint de París, mentre llegia un llibre de Goffredo Parise, escriptor italià mort el 1986, *Il ragazzo morto e le comete*, una magnífica novel·la, també protagonitzada per un noi jove. Llavors encara no pensava en la novel·la. Però quan la vaig escriure vaig dir-me que aquesta seria la darrera frase de la novel·la que escriuria.

—I també teníeu tot el final abans de començar a redactar-la?

—No, perquè no existien els personatges, només pensava en un noi que podia mirar-se la panxa perquè hi tenia un homenet.

—La contracoberta diu que el llibre és una faula. Però és una faula moralitzant, amb missatge?

—No. No m’agrada moralitzar, no m’agrada donar lliçons. Si n’hi

ha cap, no és a posta. Potser algú en trobarà una, no ho sé. Tot i que ja sé que quan envies el text a un editor sempre et demana quin és el missatge. Es parla de faula perquè el final és fantàstic. A les meves obres, també les d’art, m’agrada parlar d’un fet real afegint-hi fantasia, però sense caure-hi del tot, sense deixar de tocar mai de peus a terra.

—En efecte, la descripció de la vida a Nova York és realista i fidel, especialment del Nova York multicultural.

—És que Nova York és multicultural. S’hi poden trobar a menjar junts gent de procedència diversa i cadascú parla de la seva cultura.

—La idea de fer agent immobiliari el protagonista és afortunada, perquè li permet de conèixer molta gent.

—I, a més, perquè així pot trobar casualment en un pis la llibreta secreta de Kazuko.

—L’italià de l’agència que li dona feina és un pèl fatxenda. Perquè penseu que així queda més ben identificat com a italià o perquè voleu satiritzar un determinat tipus d’italià?

—Jo el veig simpàtic. He vist gent més fatxenda entre els galeristes d’art. El personatge es basa en el mite italià del somni americà.

Lluís Bonada